

SZÖVEG –
NAGY ISTVÁN

SOROZAT –
FÉRFI SZAKASZ

NEM VESZEM BE!

Negyvenöt éve újra és újra, megfejthetetlen algoritmusokban csíp galléron és repít magával egy gondolatnál is gyorsabban közlekedő dzsinn, aki múltam tájainak archaikus tájai felett suhan, és mindig pont ugyanoda, az óvoda óriási kertjének közepére pottyant le. Mindig nyár van, a betonmedence térdig töltve vízzel, a villaépület tornácos oszlopsora éles kontúrral árnyékot vet a napsárga falra, a platánok kesernyős illata betölti a levegőt. Elég csak egy pillanatra elméláznom – munka közben, vagy a buszon bambulva –, és megint elől csíkos fecskében vagy műszálas, pántos rövidnadrágban állok öt év körüli társaim között. Orromban illatok bizarr mixtúrája: párologó kakaóban ázott kifli, vakolat, a kvarclámpa ózonia, műanyag játékok napsütötte kipárologása, mászóka fémes szaga és parfüm. Elsüllyedt Atlantiszom, egyszer felkutatlak.

◆ Bizonytalanul téblábolok a főutcán. Többször elsétálok a kerítés előtt, és még egy darabon, hogy megvizsgáljam a szomszédos telkeken álló villaépületeket is, hátha tévedek, hátha odébb kell keresnem. Lendületét veszített ingaként térek vissza és állapodom meg, bámulok befelé a kerten át. A fejemben őrzött kép áttetsző hártypapíráját ráillesztem a látványra, keresve az egyezőséget. Olyan ismerősnek hat minden, méreteit tekintve mégis olyan jelentéktelenül csekély. Elhatározom, hogy a párhuzamos mellékutcából is szemügyre veszem. Látni akarom a hátsó kertet és az épület frontját, árkaodos oszlopsorát. Körbejárom a tömböt, de nincsen hátsó utca. Helyette panelházak. Ez képtelenség! Utcának lennie kell! Újra elbizonytalanodom. Visszamegyek a főutca és betérek a szomszédos bérház udvarára, ahonnan szűk résen át oldalba kapom az épületet és a kertet. Ténfergek, toporgok, amíg elő nem jön egy lakó, idős hölgy, kezében seprű.
– Kit keres? Segíthetek?

Mondom, hogy a régi óvodámat jöttem meglátogatni. Rámnéz, piciny mosoly kerekedik a szája szélén.
– Régóta lakik itt? – kérdezem.
– Jó ötven éve.
– Ugye, ez az óvoda negyven éve is óvoda volt?
– Igen, az.
– És az utcát, ott hátul, mikor számolták fel? Mennyi területet választottak le a lakótelep javára a hátsó kertből?
– Ott sosem volt utca, nem vettek el területet. Ennyiben maradtunk. Leforrázva, csalódottan távozom. Igazságérzetem nem hagy nyugodni. Erős dac lobban bennem. A főutca végén megfordulok, és hosszan farkaszemet nézek a kicsinyes, tudalékos realitással. Egy jöttányit sem engedek! Amit látok, amit el akarnak hitetni, egyszerűen nem hiszem el! Mindez illúzió, káprázat. Minden emlékkép, amit magamban őrzök, valódi. Én csak tudom, hiszen megfejthetetlen algoritmusokban, újra és újra, negyvenöt éve... ◆